

 HARLEQUIN

Ajalooline romaan

Kuidas
hävitada
mainet

Triloogia 2. raamat

BRONWYN
SCOTT

Bronwyn Scott
HOW TO RUIN A REPUTATION
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Mari Mets

© 2012 by Nikki Poppen

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M05257113
ISBN 978-9949-25-380-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

*Isale ja Nancyle,
sest ma pole teile enam tükk aega
ühtki raamatut pühendanud.*

Emban ja armastan teid mõlemaid.

Autori märkused

See triloogia annab võimaluse jälgida, kuidas kriisiolukord muudab kolme kõrgseltskonda kuuluva džentelmeni elu. Esimeses raamatus “Kuidas häbistada daami” seisab Merrick silmitsi nii isikliku kui rahalise hävinguga. Kui õel kihlvedu sunnib teda muutma seltskonnast taandunud Alixe Burke’i hooaja kullakeseks, paneb see proovile peale kõige muu ka Merricki unustusehõlma vajunud autunde.

Teises raamatus “Kuidas hävitada mainet” peab Ashe toime tulema perekonnas aset leidnud surma järelmõjudega. Kolmandas raamatus “Kuidas edukalt pattu teha” tuleb Riordanil leppida ootamatu isadusega, kui ta peab hakkama hoolitsema venna eestkoste all olnud kahe väikese lapse eest.

Need on perekondlike kohustustega kaasnevad kriisid, mis suunasid üheksateistkümnendal sajandil Inglise perekondade elu ja saatust, kuid need lood peegeldavad ka meie tänapäeva ühiskonda: majandusraskusi, kaotust ja perekonnamudeli muutumist, sest üha enam aitavad sugulased kasvatada lapsi, kelle vanemad käivad ots otsaga kokku tulemiseks tööl kodust kaugel.

Pidades silmas kogu maailmas valitsevat majanduskriisi ja selle mõju nii teile kui mulle endale, näis see olevat

sobilik teema. Viimasel paaril aastal on ka minu perekond pidanud hakkama mõtlema sellele, mis on meile tegelikult tähtis ja millele me oma raha ja aega kulutame. Millest loobuda ja kuidas muuta oma elukombeid nõnda, et need vastaksid meie vajadustele?

Raamatus “Kuidas hävitada mainet” on Ashe’il vaja langeda just niisugune otsus. Mida on ta valmis muutma, et hoida endale kalleid asju ja inimesi? Siiani oli ta elanud võrdlemisi isekat elu. Ta polnud mõelnudki ajale, mil tema isa sureb ja vend, kes pole enam seltskonnakõlbulik, peab võtma üle krahvi kohustused. Nüüd kuulub krahvkond talle, kui tal selleks aga julgust jätkub. Ashe ei ole ideaalne kangelane. Isa, kes muretseb selle pärast, et Ashe’ist võib saatuse kiuste siiski pärija saada, teeb testamenti muudatuse, mis kaitseb mõisat ja krahvkonda priiskava teise poja eest. Isa surm ei muuda Ashe’i korralikuks – ta ei muutu päevapealt meheks, kes suudaks tagada perekonna stabiilsuse. Ashe kahetseb paljut ja püüab hakata oma tegusid heastama, kuid see pole talle kerge, sest silma ees veatu nõbu Henry ootab võimalust, et mõis Ashe’i läbikukkumise korral üle võtta.

Ashe’i eneseleidmise teel on palju katsumusi ja paljastamist nõudvaid saladusi, aga õnneks pole ta üksinda. Sel teekonnal on Ashe’i õpetaja Genevra Ralston, rikas ameeriklanna, kes mõistab Ashe’i katsumusi ja eksimusi paremini, kui mees arvatagi oskab, sest ka temal on omad saladused – saladused, mille paljastamisest tunneb võrgutajast Ashe rõõmu, kui astub vastu oma suurimale katsumusele – armumisele.

Head lugemist ja kohtume taas!

Proloog

Hämar haigetuba särises jonnakast vaikusest. “Testamenti tuleb muuta.” See jõuline avaldus pani vana krahvi tugitoolis värisema.

“Kuulsin seda ka esimesel korral,” vastas juba kümme aastat Audley krahvi teenistuses olnud advokaat Markham Marsbury kannatlikkusega, mille võlgnes kauaaegsele töökogemusele. Krahv polnud esimene klient, kes hakkas lõpu eel oma viimsetes korraldustes kahtlema. Aga sellegipoolest võis krahvi nõue olla kõige ebatavalisem.

“Sa pole minuga nõus,” torkas krahv, olles ärritunult rohkem enda moodi, kui ta oli olnud viimastel kuudel. Marsbury lootis, et see on hea märk. Võib-olla saab vana mees seekord veel terveks. Jumala pärast, krahvkond ei saanud teda praegu kaotada. Sisimas teadis ta siiski, et asjad on teisiti. Kõik, kes olid viibinud surma ootava inimese juures, tundsid neid märke: ootamatu elavnemine, hetkeline energiapuhang, mis võib kesta päeva või paar – ja siis saabub lõpp.

“Ma pole tõesti nõus, Richard.” Marsbury oli Audleys veedetud kümne aasta jooksul krahviga sõbraks saanud. “Ma mõistan, et sa tahad jagada päranduse osadeks, soovid anda selle omamoodi eestkostjatele. Pärast seda, mis

Alexiga juhtus, on see loogiline käik.” Marsbury raputas pead. “Aga otsus jagada valitsemisõigus osakuteks ja anda viiskümmend üks protsenti selle *tüdruk* kätte ei mahu mulle pähe. Sinu sugupuus on kaks sobilikku meespärijat, üks neist on sinu teine poeg. Taeva pärast, Richard, see tüdruk pole isegi britt. Ta on ameeriklane.”

“Ta on just see, keda minu mõisas vaja on. Ta on seda siin veedetud aastaga tõestanud,” sekkus krahv jõuliselt, sest ei tahtnud kuulda, kuidas tema plaan maha tehakse. “Ameerikalik mõttemüüri võib sellele kohale elu sisse puhuda ja temast on saanud tütar, keda mul iialgi polnud.”

Vahest isegi asendaja pojale, kes polnud kümme aastat koju tulnud. “Ashe tuleb koju,” vastas Marsbury. Aga ta võttis siiski välja paberid ja tindi ning hakkas kirjutama. Marsbury teadis, et tal ei ole mõtet krahvile vastu vaielda. Krahvi meelt polnud võimalik muuta.

“Minu eluajal ta ei tule,” vastas krahv justkui muuseas. “Meil oli tüli ja ta tegi oma seisukoha mulle väga hästi selgeks.”

Marsbury sai testamendilisa valmis ja ulatas selle krahvile, mõeldes endamisi, kui väga poeg oma isaga sarnaneb. Marsbury hoidis vana mehe kätt, kui too alla kirjutas. Krahv polnud juba mõnda aega iseseisvalt kirjutada suutnud. Isegi abiga oli tema allkiri vaevu loetav kritsel-dus.

Marsbury silus dokumenti ja asetas selle hoolikalt teiste paberite juurde. Ta sirutas käe, et suruda oma sõbra kätt. “Võib-olla pole seda üldse vajagi. Sa näed täna palju parem välja.” Ta naeratas.

Krahv ei naeratanud talle vastu. “Seda on väga vaja,” haugatas ta. “Olen teinud kõik selleks, et oma poeg koju

tuua. Ma tunnen teda. Seda, mida too poiss minu heaks ei tee, teeb ta Bedevere'i heaks. Ta armastab Bedevere'i ja see on ainus põhjus, mille pärast ta on valmis tulema."

Marsbury noogutas ja mõtles teisele kahele testamendis figureerivale nimele, teisele kahele "osakuomanikule", kes olid määratud eestkostjaks. Isa surm tooks kadunud poja koju ning teadmine, et Bedevere on ümbritsetud vaenlastest, kes tahavad mõisa tema esimese eksimuse korral endale napsata, võib panna ta kohale jääma.

"Kohtume homme." Marsbury klõpsas oma kirjamapi kokku.

Krahv saatis talle tuhmi naeratusi, ta oli väsinud kui paar minutit tagasi. "Ma kahtlen selles. Kui tahad minuga hüvasti jätta, siis tee seda parem kohe."

"Sa oled liiga põikpäine, et öelda midagi nii sentimentaalset," naljatas Marsbury ning pigistas viimast korda vana mehe kätt.

Vana Audley krahv oli põikpäine, kuid surm oli vankumatum. Seepärast ei üllatunud Markham Marsbury põrmugi, kui kuulis järgmisel hommikul kohvilauas istudes, et krahv oli surnud veidi enne päikesetõusu, ümbritsetuna oma perekonnast. Tema juures oli viibinud ka Genevra Ralston, ameeriklanna, kelle kätes oli nüüd kogu Bedevere'i saatus. Markham lasi endale tuua kirjutusvahendid ja saatis kirja Londonisse, lootes, et see jõuab Ashe Bedevere'i kätte ja toob noormehe kiiremas korras koju.